

MONITOR SPÓŁDZIELCZY

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

WARSZAWA, 25 maja 1950 r.

Nr 8

Poz. 53-64

TREŚĆ NUMERU:

	Str.
poz. 53 — Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 maja 1950 r. w przedmiocie określenia przypadków usprawiedliwiających nieobecność w pracy oraz warunków i trybu usprawiedliwienia nieobecności	1
poz. 54 — Zarządzenie Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 16 maja 1950 r. w sprawie sposobu wprowadzenia i wykonania przepisów ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy w placówkach spółdzielczych	3
poz. 55 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 5 kwietnia 1950 r. w sprawie rozwiązania spółdzielni	5
poz. 56 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie rozwiązania spółdzielni	6
poz. 57 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie wydawania zaświadczeń, uprawniających do przeprowadzania rewizji przy przejściu rewidenta z jednej centrali do drugiej	6
poz. 58 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 2 maja 1950 r. w sprawie zmiany stawki w Funduszu Socjalnym na stacje opieki nad matką i dzieckiem	6
poz. 59 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 2 maja 1950 r. w sprawie zmiany stawki w Funduszu Socjalnym na dziecińce	7
poz. 60 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 2 maja 1950 r. w sprawie zasad odpłatności rodziców za korzystanie dzieci i młodzieży z placówek Akcji Socjalnej	7
poz. 61 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 5 maja 1950 r. w sprawie włączenia problematyki związanej z prowadzeniem Akcji Socjalnej w spółdzielczości, do programów kursów i konferencji	8
poz. 62 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 maja 1950 r. w sprawie zaopatrzenia przez placówki spółdzielcze punktów wczasów dla dzieci i młodzieży	9
poz. 63 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 maja 1950 r. w sprawie nadania uprawnień rewizyjnych	9
poz. 64 — Okólnik Ministerstwa Skarbu Nr. D. XI.938/4/50 z dnia 14 marca 1950 r. w sprawie kwalifikacji wypłat z funduszków akcji socjalnej pod względem obowiązku w podatku od wynagrodzeń	01
Przegląd ustawodawstwa ogólnego	11

53.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 maja 1950 r.

w przedmiocie określenia przypadków usprawiedliwiających nieobecność w pracy oraz warunków i trybu usprawiedliwienia nieobecności.

(Monitor Polski Nr 51 z 6 maja 1950 r.).

Na podstawie art. 3 i art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy (Dz. U.R.P. Nr. 20, poz. 168) Rada Ministrów uchwala:

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o ustawie, rozumie się przez to ustawę z dnia 19 kwietnia 1950 r. o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy (Dz. U.R.P. Nr. 20, poz. 168).

2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o pracowniku, rozumie się przez to pracownika fizycznego lub umysłowego, bez względu na zajmowane stanowisko i rodzaj wykonywanej pracy, zatrudnionego w uspołecznionym zakładzie pracy, instytucji, lub urzędzie.

3. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o zakładzie, rozumie się przez to uspołeczniony zakład pracy, instytucję lub urząd.

4. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o radzie zakładowej, rozumie się przez to radę zakładową (delegata) lub przedstawiciela zarządu zakładowej organizacji zawodowej.

§ 2. 1. Opuszczenie pracy przez pracownika usprawiedliwiają tylko ważne przyczyny.

2. Kierownik zakładu może tylko z ważnych przyczyn zwolnić pracownika od pracy, jak również uznać jego nieobecność przy pracy za usprawiedliwioną.

§ 3. 1. Za ważną przyczynę opuszczenia pracy w rozumieniu § 2 poczytuje się:

1) wykonywanie przez pracownika obowiązków lub funkcji, wynikających z przepisów ustaw, dekretów, rozporządzeń i zarządzeń.

2) wykonywanie przez pracownika zarządzeń właściwych władz,

3) chorobę, lub nieszczęśliwy wypadek pracownika, a w stosunku do pracownic także zwolnienie przez lekarza,

4) chorobę, lub nieszczęśliwy wypadek małżonka, dziecka lub rodziców pracownika, jeśli wypadki te wymagają osobistej opieki pracownika,

5) nadzwyczajne okoliczności, niezależne od woli pracownika, a w szczególności:

a) klęski żywiołowe, katastrofy,

b) przerwy w komunikacji (międzymiastowej, podmiejskiej),

c) konieczność zapewnienia osobistej opieki pracownika dzieciom, w wieku do lat 7 w przypadkach pozabawienia ich dotychczasowej opieki (np. czasowe zamknięcie żłobka lub przedszkola, choroba lub śmierć osoby opiekującej się dziećmi itp.).

2. Kierownik zakładu powinien zwolnić pracownika w przypadkach i na czas przewidziany w obowiązujących ustawach, dekretach, rozporządzeniach i zarządzeniach właściwych władz, a ponadto na warunkach ustalonych w obowiązujących układach zbiorowych także w następujących przypadkach:

a) ślubu pracownika — na 2 dni,

b) urodzenia się dziecka pracownika — na 2 dni,

c) zgonu i pogrzebu małżonka, dziecka, lub rodziców — na 2 dni,

d) ślubu dziecka — na 1 dzień.

3. Kierownik zakładu może pracownicę, utrzymującą małoletnie dzieci, zwolnić na 1 dzień w roku, a w wyjątkowych przypadkach na podstawie przychyłnej opinii rady zakładowej — na drugi dzień w tymże roku. Zwolnienie powyższe nie może być udzielone na dwa kolejne dni pracy.

§ 4. O niemożności stawienia się do pracy pracownik powinien zawiadomić kierownika zakładu natychmiast, a w każdym razie nie później niż w terminie 3-dniowym od dnia powstania ważnej przyczyny, uniemożliwiającej stawienie się do pracy. Jeżeli przyczyna niestawienia się do pracy znana jest pracownikowi uprzednio, powinien on o tym zawiadomić bezzwłocznie kierownika zakładu.

§ 5. 1. Usprawiedliwienie nieobecności powinno być należycie udokumentowane, w szczególności wezwaniami i zaświadczeniami władz lub instytucji, albo zaświadczeniami lekarskimi lub innymi dowodami.

2. Dowody, usprawiedliwiające nieobecność w pracy powinny być sprawdzone przez kierownika zakładu wspólnie z radą zakładową.

3. Nie wymagają sprawdzenia dowody, pochodzące od władz i urzędów oraz od organów społecznej służby zdrowia.

4. Władze, urzędy i instytucje w swoim zakresie działania powinny wydawać pracownikowi na jego żądanie zaświadczenie, stwierdzające okoliczności mogące usprawiedliwić nieobecność przy pracy. Zaświadczenia powinny być wydane bez pobierania jakichkolwiek opłat, w miarę możliwości, natychmiast, w każdym razie w sposób nie narażający pracownika na potrzebę opuszczania pracy.

§ 6. 1. Nieusprawiedliwione opuszczenie przez pracownika pierwszy raz w roku części dnia pracy, przekraczającej 20 minut, lecz nie dłużej niż godzinę, czy wskutek spóźnienia się do pracy, czy przedłużenia przerwy obiadowej, lub też przedwczesnego opuszczenia stanowiska pracy powinno być wytknięte pracownikowi, drugie takie opuszczenie części dnia pracy w tymże roku powinno być wytknięte pracownikowi w drodze nagany, a trzecie i każde dalsze jest równoznaczne z opuszczeniem dnia pracy w całości. Wytknięcie opuszczenia części dnia pracy ulega adnotacji w aktach osobistych pracownika.

2. Nieusprawiedliwione opuszczenie przez pracownika części dnia pracy, przekraczającej godzinę (1), czy to wskutek spóźnienia się do pracy, czy przedłużenia przerwy obiadowej, lub też przedwczesnego opuszczenia stanowiska pracy jest równoznaczne z opuszczeniem dnia pracy w całości.

3. Przepis ustępu 1 można stosować odpowiednio w przypadkach opuszczenia części dnia pracy, trwającej krócej niż 20 minut, o ile powtarza się kilkakrotnie, bez należytego usprawiedliwienia.

4. Niemożność należytego wykonywania pracy skutkiem nietrzeźwego stanu pracownika uważa się za nieusprawiedliwione opuszczenie dnia pracy.

§ 7. 1. Kierownicy zakładów podejmują natychmiast starania o uporządkowanie i umożliwienie ujednolicenia systemu kontroli punktualności przybycia i odejścia oraz obecności pracowników w pracy.

W tym celu należy do dnia 15 maja roku bieżącego wprowadzić w zakładach jeden z czterech niżej podanych systemów kontroli przez:

a) przestemplowanie przez pracownika karty obecności przez zegar kontrolny, albo

b) przewieszenie przez pracownika numeru kontrolnego na tablicy kontrolnej obecności, albo

c) podpisanie na miejscu pracy listy obecności, albo

d) adnotację osoby upoważnionej przez kierownika zakładu do wykonywania tej kontroli w spisie pracowników.

2. Osoba upoważniona przez kierownika zakładu winna osobiście sporządzić codziennie (dla każdej zmiany) wykaz nieobecności lub spóźniających się do pracy i sprawdzić jego zgodność ze stanem faktycznym.

3. Po upływie 30 minut po rozpoczęciu dnia pracy (zmiany) wykaz ten winien być przedstawiony kierownikowi zakładu.

§ 8. 1. Postanowienia o kontroli obecności przy pomocy jednego z określonych w § 7 systemów nie będą dotyczyć pracowników, których czas pracy nie jest ograniczony przepisami ustawy lub układów zbiorowych (pracownicy o nienormalnym czasie pracy).

2. Wykaz stanowisk, o których mowa w ust. 1 oraz tryb kontroli czasu pracy osób zajmujących powyższe stanowiska ustali odrębna instrukcja Prezesa Rady Ministrów.

3. W ramach wykazu stanowisk (ust. 2) władza bezpośrednio nadrzędna określi imiennie w drodze pisemnego zarządzenia, czy i którzy pracownicy zakładu pracy podlegać będą postanowieniu niniejszego paragrafu.

§ 9. 1. Pracownik, który spóźnił się do pracy, winien natychmiast po przybyciu do zakładu zgłosić się do osoby upoważnionej przez kierownika zakładu dla odnotowania czasu stawienia się do pracy i podać przyczyny spóźnienia.

2. Usprawiedliwienie tego spóźnienia jest równoznaczne z usprawiedliwieniem opuszczonego dnia pracy (§ 6).

§ 10. W przypadku, gdy nieobecność pracownika trwała krócej niż 3 dni i o ile pracownik nie przedłożył dostatecznych dowodów usprawiedliwiających nieobecność, osoba upoważniona przez kierownika zakładu sporządzi nie później niż w trzecim dniu po stawieniu się pracownika do pracy protokół, zawierający dane personalne pracownika, czasokres nieusprawiedliwionej nieobecności pracownika, ilość uprzednio w danym roku kalendarzowym opuszczonych i nieusprawiedliwionych dni oraz nałożone w związku z tym na pracownika kary. Po sporządzeniu protokołu, odczytuje się go w obecności przedstawiciela rady zakładowej oraz zainteresowanego pracownika i spisuje się wyjaśnienia udzielone przez pracownika. Protokół ten, podpisany przez pracownika przedstawia się kierownikowi zakładu do wydania decyzji.

§ 11. W przypadku, gdy nieobecność pracownika trwa trzy dni, a osoba upoważniona przez kierownika zakładu nie otrzyma dowodów usprawiedliwiających nieobecność pracownika, powinna ona osobiście lub przez wyznaczoną osobę stwierdzić w miejscu zamieszkania pracownika przyczynę opuszczenia pracy. Stwierdzenie to powinno nastąpić nie później niż 6-go dnia nieobecności pracownika. W przypadku stwierdzenia nieusprawiedliwionej nieobecności, sporządza się protokół, który przedstawia się kierownikowi zakładu dla wydania decyzji.

§ 12. 1. Przed powzięciem decyzji (art. 10), kierownik zakładu zwraca się do rady zakładowej o wyrażenie opinii, czy przedstawione przez pracownika dowody i wyjaśnienia są dostateczne dla usprawiedliwienia nieobecności. Ostateczna opinia rady zakładowej powinna być złożona na piśmie.

2. W przypadku przedstawienia przez pracownika dowodów określonych w § 5 ust. 3, kierownik zakładu pracy może zaniechać zasięgnięcia opinii rady zakładowej, jeżeli uzna nieobecność pracownika w pracy za usprawiedliwioną.

§ 13. 1. Kierownik zakładu powinien przesłać do wiadomości właściwego prokuratora odpisy decyzji o skierowaniu sprawy do sądu oraz wniosków o rozpatrzenie sprawy nieusprawiedliwionej nieobecności pracownika przy pracy (art. 8 i 13 ustawy).

2. W przypadku ujawnienia przestępstwa z art. 12, ust. 2, kierownik zakładu obowiązany jest zawiadomić właściwego prokuratora.

§ 14. Wszelkie dokumenty związane z nieobecnością pracowników, jak dzienne (zmianowe) wykazy nieobecności i spóźnień, dokumenty usprawiedliwiające nieobecność pracowników, protokoły, opinie rady zakładowej, decyzje kierownika zakładu, oraz odpisy wniosków przesłanych do sądu powinny być przechowywane pod zamknięciem pod odpowiedzialnością wyznaczonego pracownika.

§ 15. 1. Za właściwą organizację kontroli obecności pracowników oraz za sumienne wykonywanie postanowień ustawy odpowiada w pełni kierownik zakładu pracy. Ogólny nadzór wykonywany zgodnie z art. 16 ustawy przez prokuratorów w niczym nie zmniejsza tej odpowiedzialności.

2. Organa nadrzędne obowiązane są systematycznie kontrolować przestrzeganie przez kierowników zakładów postanowień ustawy i niniejszej uchwały, przede wszystkim w celu zapewnienia należytej ewidencji obecności pracowników oraz niedopuszczenia nieprawidłowych zwolnień i usprawiedliwień. Tryb wykonywania tej kontroli określi instrukcja Prezesa Rady Ministrów.

§ 16. 1. W zakładach pracy, zatrudniających ponad 500 osób, władza nadrzędna nad zakładem pracy może ustalić, że kierownikiem zakładu w rozumieniu ustawy jest kierownik oddziału lub wydziału zakładu pracy.

2. Minister lub kierownik urzędu centralnego może w odniesieniu do ministrów i urzędów centralnych ustalić, że kierownikiem zakładu w rozumieniu ustawy jest dyrektor departamentu lub biura.

§ 17. Przypadki nieusprawiedliwionej nieobecności, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy, nie będą zaliczone pracownikom przy ustalaniu ilości dni opuszczonych w roku kalendarzowym 1950.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

54.

ZARZĄDZENIE CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

. z dnia 16 maja 1950 r.

w sprawie sposobu wprowadzenia i wykonania przepisów ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy w placówkach spółdzielczych.

Z dniem 17 maja 1950 r. wchodzi w życie przepisy ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 20 poz. 168) o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy oraz przepisy uchwały Rady Ministrów z dnia 5 maja 1950 r. w przedmiocie określenia przypadków usprawiedliwiających nieobecność w pracy, jak również warunków i trybu usprawiedliwienia nieobecności.

W celu sprawniejszego wprowadzenia w życie powyższych przepisów, Centralny Związek Spółdzielczy ustala następujące wytyczne:

1) Prezesi zarządów i zarządy central odpowiedzialni są za wprowadzenie przez wszystkie zrzeszone w centralach spółdzielnie oraz przez placówki własne central przepisów ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy z dniem 17.5.1950 r.

2) Za właściwe wprowadzenie powyższych przepisów w zakładach głównych central i spółdzielni, zatrudniających mniej niż 500 pracowników, odpowiedzialny jest prezes zarządu centrali lub spółdzielni. Jeżeli w zakładzie głównym zatrudnionych jest więcej niż 500 pracowników, obowiązek organizacji kontroli obecności pracowników i właściwego wykonywania przepisów ustawy spoczywa na poszczególnych członkach zarządu w stosunku do pracowników, zatrudnionych w kierowanych przez nich komórkach zakładu głównego (wydziałach, biurach, działach itp.).

3) Zarządy central i zarządy spółdzielni ustalają placówki, stanowiące zakłady pracy w rozumieniu przepisów uchwały Rady Ministrów z dn. 5 maja 1950 r. oraz wyznaczają w tych zakładach osoby odpowiedzialne za organizację kontroli obecności pracowników i przestrzeganie przepisów ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy.

4) Przyjmuje się, że za zakłady należy uważać oddziały terenowe central, ich placówki specjalne, zakłady produkcyjne i usługowe, bazy transportowe itp. W spółdzielniach za zakłady uznaje się biura, magazyny, domy towarowe, bazy transportowe itp. W sklepach detalicznych — techniczne czynności związane z kontrolą obecności wykonuje upoważniony przez zarząd spółdzielni kierownik sklepu. Odpowiedzialnym za przestrzeganie przepisów ustawy i prawidłowe prowadzenie kontroli przez sklepy jest resortowy członek zarządu względnie kierownik działu zaopatrzenia spółdzielni.

5) W centralach i ich zakładach wprowadza się jako system kontroli listy obecności.

Centralne ustalają system kontroli dla wszystkich zrzeszonych w nich spółdzielni i ich zakładów — zgodnie z przepisami § 7 uchwały Rady Ministrów z dn. 5.5. 1950 r. i wydadzą niezwłocznie odpowiednie zarządzenia, tak aby z dniem 17 maja b.r. kontrola obecności pracowników we wszystkich prowadzonych przez te spółdzielnie zakładach została prawidłowo i należycie przeprowadzona, a przepisy ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy w całości przestrzegane.

6) Lista obecności winna obejmować: nazwę zakładu (względnie komórki ustrojowej) pracy, okres czasu, na jaki listę sporządzono, liczbę porządkową, nazwisko i imię pracownika, dzień pracy z dwoma rubrykami (rozpoczęcia i zakończenia pracy), w których pracownik umieszcza swe podpisy.

Listy obecności sprawdzają kierownicy zakładów, odpowiedzialni za przestrzeganie przepisów ustawy. Mogą oni upoważnić odpowiednie osoby do wykonywania czynności technicznych, winni jednak ustalić na piśmie szczegółowy zakres ich pracy (uprawnień i obowiązków) oraz zaopatrzyć je w komplety przepisów prawnych, zarządzeń i instrukcji, wydanych w związku z wprowadzeniem przepisów ustawy.

7) W zakładach głównych central oraz w ich zakładach terenowych należy zaprowadzić rejestrację nieobecności, spóźnień i opuszczeń pracy, oraz dokumentację usprawiedliwień. Biura (działy, referaty) kadr wykonują powyższe czynności techniczne. Dla ewidencji dokumentów, usprawiedliwiających nieobecność, spóźnienie lub opuszczenie pracy należy założyć rejestr, zawierający: nr. porządkowy, datę, nazwi-

sko i imię, rodzaj naruszenia dyscypliny pracy, przyczynę usprawiedliwiającą, rodzaj dowodu (vide § 5 uchwały Rady Ministrów z dn. 5 maja 1950 r.). Same dowody należy zaopatrywać numerem porządkowym rejestru i przechowywać w oddzielnym segregatorze.

8) Do niniejszego zarządzenia dołącza się ustalone wzory formularzy, którymi winni posługiwać się kierownicy zakładów pracy przy wydawaniu decyzji wynikających z postanowień ustawy i uchwały Rady Ministrów (Wzory te otrzymały wszystkie centrale spółdzielni).

9) Czynności związane z rejestracją nieobecności, spóźnień i opuszczeń pracy oraz dokumentacją usprawiedliwień w spółdzielniach i ich zakładach wykonują działy (referaty, referenci) kadr albo działy (referaty, referenci) personalni, względnie pracownicy wyznaczeni przez prezesa zarządu spółdzielni.

10) Pracownicy o nieunormowanym czasie pracy, nie wyłączając kierowników zakładów pracy, winni rozpoczynać i kończyć pracę — do czasu uregulowania tej sprawy przez instrukcję Prezesa Rady Ministrów — w godzinach ustalonych dla ogółu pracowników danego zakładu pracy, przy uwzględnieniu przypadków uzasadnionych szczególnym rozkładem dnia pracy tych pracowników.

11) Osoby, które zostały zatrudnione w zakładzie pracy na podstawie wynagrodzenia zryczałtowanego, powinny również podpisywać odrębne listy obecności, w których będzie podany czas rozpoczęcia i zakończenia pracy, zgodnie z postanowieniami umowy.

12) Opuszczanie miejsca pracy w czasie godzin pracy może nastąpić tylko na podstawie zwolnienia, które wydaje osoba odpowiedzialna za wprowadzenie kontroli obecności i przestrzeganie przepisów ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy (prezesi zarządów central i spółdzielni, członkowie zarządów, kierownicy zakładów). Kontrolę zezwoleń prowadzi się w specjalnych książkach kontroli opuszczenia miejsca pracy w godzinach pracy, które prowadzone są i przechowywane przez osoby prowadzące listy obecności i powinny zawierać następujące dane: nazwisko i imię pracownika, miejsce do którego udaje się pracownik, sprawa, która ma być załatwiona, godzina wyjścia z pracy i godzina powrotu, podpis osoby udzielającej zwolnienie i prowadzącej kontrolę.

13) Pracownicy delegowani do prac instrukcyjno-kontrolnych winni w książkach ewidencji kontroli, prowadzonych we wszystkich placówkach i zakładach spółdzielczych, wpisywać codziennie godziny rozpoczęcia i ukończenia pracy.

14) Kontrolę wykonania przepisów ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy wykonuje w stosunku do central oraz ich zakładów — Centralny Związek Spółdzielczy, w stosunku do spółdzielni i ich zakładów — właściwa centrala.

Wydziały rewizyjne central i spółdzielni zorganizują kontrolę sposobu wprowadzenia w życie przepisów ustawy — w sposób ustalony specjalnym zarządzeniem Wydziału Rewizyjnego CZS.

15) Pracownicy, delegowani do wygłoszenia wykładów na kursach organizowanych przez centrale,

mogą opuszczać miejsce pracy tylko na podstawie zwolnienia przez kierownika zakładu, względnie osobę odpowiedzialną za wprowadzenie przepisów o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy (vide p. 2 i 3 niniejszego zarządzenia), winni jednak odnotować opuszczenie miejsca pracy i powrót do miej-

scia pracy w książkach kontroli opuszczenia miejsca pracy.

Zwraca się równocześnie uwagę, że liczba godzin przeznaczonych na wykłady na kursach i konferencjach nie może przekraczać 20 godzin w czasie pracy w ciągu miesiąca.

55.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie rozwiązania spółdzielni.

Na podstawie art. 75 ust. 1 p. 5 Ustawy o Spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. w brzmieniu Ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. (Dz. U. R. P. z r. 1949 Nr 65 poz. 524), Zarząd CZS postanawia rozwiązać i postawić w stan likwidacji następujące spółdzielnie:

Na wniosek Centrali Spółdzielni Mleczarsko-Jajczarskich:

1. Spółdzielnię Mleczarską z odp. udz. w Krzęcicach,
2. Spółdzielnię Mleczarską z odp. ogr. w Woli Wierzbowskiej,
3. Okręgową Mleczarnię Spółdzielczą w Słupczy
4. Spółdzielnię Mleczarską w Brześciu,
5. Spółdzielnię Mleczarską w Czyżowie Plebańskim,
6. Spółdzielnię Mleczarską z odp. udz. w Krużewie,
7. Okręgową Mleczarnię Spółdzielczą w Garbowie,
8. Spółdzielnię Mleczarską w Wolanowie,
9. Spółdzielnię Mleczarską „Desznawianka“ w Desznie,
10. Spółdzielnię Mleczarską „Zjednoczenie“ w Gierczycach,
11. Spółdzielnię Mleczarską „Gojcowianka“ w Gojcowie,
12. Spółdzielnię Mleczarską w Chruścicach,
13. Okręgową Mleczarnię Spółdzielczą w Kijach,
14. Spółdzielnię Mleczarską w Sadowie,
15. Spółdzielnię Mleczarską w Radzanowie.

B. Na wniosek b. Centrali Spółdzielni Pracy:

1. Spółdzielnię Budowlaną „Sprężystość“ z odp. udz. w Warszawie,
2. Spółdzielnię Pracy Zespół Elektryków „Prąd“ z odp. udz. w Warszawie,
3. Spółdzielnię Pracy „Blacharz“ z odp. udz. w Warszawie,
4. Warszawską Spółdzielnię Drogistów z odp. udz. w Warszawie,
5. Spółdzielnię Pracy „Nasza Praca“ w Szczecinie — Golęcin,

6. Pośpieszną Pralnię, Farbiarnię i Cerownię „Tow-Port“ z odp. udz. w Warszawie,
7. Spółdzielnię Pracy Przewozowo - Tranzytową „Ster“ z odp. udz. w Warszawie,
8. Spółdzielnię Pracy Szoferów „Tak-Trans“ z odp. udz. w Warszawie,
9. Spółdzielnię Pracy Samochodowej w Łodzi.

C. Na wniosek b. Centrali Spółdzielni Wytwórczych „Solidarność“:

1. Spółdzielnię Malarsko - Dekoracyjną „Malarz“ z odp. udz. w Łodzi.

D. Na wniosek Centrali Spółdzielni Wydawniczych i Księgarskich:

1. Księgarnię Spółdzielczą z odp. udz. w Gostyniu,
2. Spółdzielnię Wydawniczą „Res“ z odp. udz. w Warszawie,
3. Spółdzielnię Wydawniczą „Biblioteka Prawno-Polityczna“ z odp. udz. w Warszawie.

E. Na wniosek Centrali Przemysłu Ludowego i Artystycznego:

1. Spółdzielnię Pracy Przemysłu Artystyczno-Rzemieślniczego z Drzewa, Metalu i Bursztynu „Jantar“ z odp. udz. w Gdańsku — Nowy Port.

F. Na wniosek Zw. Samopomocy Chłopskiej Oddział Wojewódzki w Rzeszowie:

1. Spółdzielnię Narodnij Dim Kooperatywa z obmeżonoju porukoju w Przemysłu.

Uchwałę powyższą Zarząd CZS opiera na stwierdzeniach, że działalność wyżej wymienionych spółdzielni wykazuje uchybienia przeciwko obowiązującym przepisom prawa lub postanowieniom statutów oraz, że spółdzielnie nie usunęły ich w terminie, określonym przez organy rewizyjne centrali spółdzielni, względnie, że niektóre z tych spółdzielni są od roku nieczynne.

56.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 17 kwietnia 1950 r.

w sprawie rozwiązania spółdzielni.

Na podstawie art. 75 ust. 1 p. 5 Ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. w brzmieniu Ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. (Dz. U. R. P. z r. 1949 Nr 65, poz. 524), Zarząd CZS — na wniosek Wydziału Rewizyjnego CZS — postanawia rozwiązać i postawić w stan likwidacji następujące spółdzielnie:

1. Spółdzielnię Gimnazjalną w Grodzisku Mazowieckim,

2. Spółdzielnię Wydawniczą „Nowy Świat“ w Warszawie,
3. Spółdzielnię Rolniczą do Prowadzenia Uniwersytetów Wiejskich z o. u. w Warszawie.

Uchwałę powyższą Zarząd CZS opiera na stwierdzeniach, że spółdzielnie te od szeregu lat są nieczynne.

57.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 17 kwietnia 1950 r.

w sprawie wydawania zaświadczeń, uprawniających do przeprowadzania rewizji przy przejściu rewidenta z jednej centrali do drugiej.

Na podstawie Instrukcji o nadawaniu uprawnień rewizyjnych i kwalifikowaniu rewidentów (§ 18, punkt b), ogłoszonej w Monitorze Spółdzielczym Nr 10—11/1948 r., poz. 69, — Zarząd CZS postanawia:

1. O wydaniu nowego zaświadczenia rewidentowi, przechodzącemu z jednej centrali do drugiej, decyduje Wydział Rewizyjny CZS przy zachowaniu następującego trybu postępowania:

- a) Centrala, angażując rewidenta z innej centrali lub instytucji spółdzielczej, składa do CZS wnioski o nadanie rewidentowi uprawnień rewizyjnych i przyznanie mu stopnia służbowego bez obowiązku składania egzaminu,
b) Centrala, angażując rewidenta, odbiera od niego i przesyła do CZS wraz z wnioskiem zaświadczenie o nadaniu uprawnień rewizyjnych, wydane mu na wniosek centrali, w której rewident poprzednio pracował,

- c) opłaty za wydawanie nowych zaświadczeń nie będą pobierane,
d) Wydział Rewizyjny, wydając nowe zaświadczenie, ośmowuje jednocześnie w kontroli wygaśnięcie poprzedniego zaświadczenia. Dawne zaświadczenie, po skasowaniu go przez przekreślenie na krzyż atramentem, dołącza się do akt personalnych rewidenta,
e) ponownego przyrzeczenia służbowego rewident składać nie będzie,
f) o wydaniu nowych zaświadczeń ogłoszenia w „Monitorze Spółdzielczym“ zamieszczane nie będą.
2. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Spółdzielczym“.
3. Wykonanie uchwały powierza się Wydziałowi Rewizyjnemu.

58.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 2 maja 1950 r.

w sprawie zmiany stawki w Funduszu Socjalnym na stacje opieki nad matką i dzieckiem.

W związku z decyzją Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14.IV.1950 r. Zn. SO.4D-01-2, Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego zmienia stawkę zatwierdzoną w par. 9 uchwały z dnia 19.IX.1949 r. w sprawie wytycznych gospodarowania funduszami Akcji Socjalnej w spółdziel-

czości na rok 1950 (Monitor Spółdzielczy Nr A-23, z roku 1949, poz. 139), na stacje opieki nad matką i dzieckiem z 55 zł na 35 zł.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z ważnością od 29.IV.1950 r.

59.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 2 maja 1950 r.

w sprawie zmiany stawki w Funduszu Socjalnym na dziecińce.

W związku z decyzją Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 20.IV.1950 r. Zn. SO.4B-04-15, Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego zmienia stawkę zatwierdzoną w par. 9 uchwały z dnia 19.XI.1949 r. w sprawie wytycznych gospo-

darowania funduszami Akcji Socjalnej w spółdzielczości na rok 1950 (Monitor Spółdzielczy Nr A-23, z 1949 r. poz. 139), na dziecińce z 200 zł na 160 zł.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z ważnością od 1.I.1950 r.

60.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 2 maja 1950 r.

w sprawie zasad odpłatności rodziców za korzystanie dzieci i młodzieży z placówek Akcji Socjalnej.

Na podstawie decyzji P. K. P. G. z dn. 13.IV.1950 r. znak: SO.4D-01-1, Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Spółdzielczych ustala podane w załączniku do niniejszej uchwały wytyczne w sprawie zasad odpłatności rodziców za

korzystanie przez dzieci i młodzież z placówek Akcji Socjalnej.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1950 r.

Wykonanie niniejszej uchwały zleca się Wydziałowi Prezydialnemu.

Załącznik.

WYTYCZNE W SPRAWIE ZASAD ODPLATNOŚCI RODZICÓW ZA KORZYSTANIE DZIECI I MŁODZIEŻY Z PLACÓWEK AKCJI SOCJALNEJ.

§ 1. Rodzice zwracają część opłaty za korzystanie przez dzieci i młodzież z następujących placówek Akcji Socjalnej:

1. półkolonii
2. dziecińców wiejskich
3. kolonii i obozów
4. świetlic dla dzieci i młodzieży
5. ogródków jordanowskich
6. przedszkoli
7. prewentoriów
8. domów zdrowia
9. domów turnusowych.

§ 2. Rodzice nie opłacają za korzystanie, przez dzieci: 1. ze żłobków (dziennych, tygodniowych i sezonowych wiejskich) oraz 2. ze stacji opieki nad matką i dzieckiem (Poradnia B i C).

§ 3. Podstawą do ustalania wysokości opłat jest miesięczny dochód rodziny, przypadający na jednego członka rodziny netto, przy czym na miesięczny dochód przypadający na jednego członka rodziny składają się:

- a) wszelkie dochody wszystkich członków rodziny w gotówce, liczone netto,
- b) dochody w naturze liczone wg cen urzędowych.

W ten sposób obliczony dochód rodziny dzieli się przez ilość członków rodziny, zamieszkujących we wspólnym gospodarstwie domowym. Otrzymany wynik jest miesięcznym dochodem, przypadającym na jednego członka rodziny.

§ 4. Zasiłków rodzinnych, wypłacanych przez Ubezpieczalnię Społeczną, nie bierze się pod uwagę przy ustalaniu wysokości dochodu.

§ 5. Opłaty w gotówce wnosi się wprost do zakładu pracy, w którym pracownik korzysta z funduszu socjalnego. Wyjątki od tej zasady określa § 6. Obliczone stawki opłat należy zaokrąglić do 10 zł wwyż.

§ 6. Na wsi — opłaty można uiszczać w naturze, tzn. w produktach nadających się do użycia w danej placówce socjalnej. Opłaty w naturze wnosi się bezpośrednio do placówki socjalnej, a więc z pominięciem zakładu pracy. W takim wypadku zakład pracy przekazuje placówce socjalnej należność za pobyt dziecka, zmniejszoną o kwotę opłaty wniesionej przez rodziców.

§ 7. Należności wnoszone z tytułu opłat nie wpływają na zwiększenie jakości utrzymania dzieci w placówkach socjalnych, lecz należy je przeznaczyć na powiększenie ilości dzieci korzystających z tych placówek.

§ 8. Wnoszenie opłaty w gotówce bezpośrednio do kasy placówki socjalnej jest niedopuszczalne. Powinny one być wnoszone wyłącznie w swoim zakładzie pracy.

§ 9. Na podstawie uchwały Rady Zakładowej względnie Zarządu Koła Związkowego w przypadkach wyjątkowych (choroba lub inne wypadki losowe), opłata może być czasowo zniesiona lub obniżona.

§ 10. Placówki tzw. „obce“ otrzymują z zakładu pracy, który skierował do nich dziecko, pełną opłatę za jego utrzymanie, jednak w wysokości nie wyższej od obowiązującej maksymalnej stawki.

§ 11. Placówki socjalne (np. przedszkole, świetlica itp), zarówno własne jak i obce, nie mają prawa pobierania od rodziców żadnych opłat.

Dotyczy to również opłat na Komitety Rodzicielskie.

§ 12. Ustalone zasady odpłatności obowiązują bez względu na to, czy dziecko korzysta z placówki socjalnej (np. z przedszkola, świetlicy itp) prowadzonej przez zakład pracy, czy tzw. „obcej“.

§ 13. Opłaty rodziców za kolonie i obozy, półkolonie oraz dziecińce wiejskie należy w 1950 r. obliczać w taki sam sposób jak w roku ub., tj. wg Instrukcji Ministerstwa Oświaty z dn. 17 marca 1949 r. i tak:

Tabela dla dzieci miast

Dochód miesięczny netto na 1 członka rodziny w zł	Opłata za kolonie i obozy w zł	Opłata za półkolonie w zł
do 3500	500	300
3501 — 5000	700	500
5001 — 7000	1000	700
7001 — 9000	1500	1000
9001 — 12000	2500	1500
12001 — 15000	4000	2200
ponad 15000	6000	3500

Podstawą do ustalenia opłat dla dzieci wsi jest dochód roczny rodziny chłopskiej, który ustala się biorąc pod uwagę przychodowość gospodarstwa w zbożu, przyjętą za podstawę do wymiaru podatku gruntowego wg następującej tabeli:

Tabela dla dzieci wsi

Przychód gospodarstwa w kwintalach na 1 członka rodziny rocznie	Opłata za kolonie i obozy	Opłata za półkolonie	Opłata za dziecińce
do lat 6	370	350	250
powyżej 6 do 10	540	400	350
„ 10 do 16	1400	1200	1000
„ 16 do 30	4000	3000	2500
ponad 30	9240	6300	4800

Wysokość opłat rodziny, której jedynym źródłem utrzymania jest praca najemna, oblicza się jak w tabeli dla dzieci z miast.

§ 14. Opłaty rodziców za świetlice, ogrody jordanowskie, przedszkola, prewentoria i domy turnusowe ustala się jak następuje:

Miesięczny dochód na 1 czł. rodz. (netto) w zł.	Opłata za świetlice i ogrody Jordan.	Opłata za przedszkola, prewentoria	Opłata za lomy turnusowe
do 7.000	2,5% od dochodu określonego w rubr. 1—miesięcznie tj. od . . . do 180 zł.	5% od dochodu okresowego w rubr. 1—miesięcznie, tj. od . . . do 350 zł.	10% od dochodu określonego w rubr. 1—miesięcznie, tj. od . . . do 700 zł.
od 7.001 do 12.000	5% od dochodu—j. w. miesięcznie, tj. od 350 do 690zł.	10% od dochodu—j. w. miesięcznie, tj. od 10 do 1.200 zł.	15% od dochodu—j. w. miesięcznie, tj. od 1.600 do 1.800 zł.
od 12.001 do 18.000	7,5% od dochodu—j. w. miesięcznie, tj. od 910 do 1.850 zł.	15% od dochodu—j. w. miesięcznie, tj. od 1.810 do 2.700 zł.	20% od dochodu—j. w. miesięcznie, tj. od 2.710 do 3.600 zł.
ponad 18.000	R y c z a ł t : za świetlicę 1350 zł. miesięcznie za ogród Jord. 1.500 zł. miesięcznie	R y c z a ł t ; za przedszkole 3.000 zł. miesięcznie, za prewent. 4000 zł. miesięcznie	R y c z a ł t : za dom turnusowy 6 000 zł. miesięcznie

§ 15. Opłata rodziców za domy zdrowia będzie ustalona w terminie późniejszym.

§ 16. Winni wprowadzania jakichkolwiek zmian, sprzecznych z niniejszą uchwałą, będą pociągani do odpowiedzialności dyscyplinarnej i materialnej.

§ 17. Unieważnia się wszelkie poprzednio wydane przepisy, dotyczące zasad odpłatności rodziców, bez względu na to przez kogo zostały one wydane.

§ 18. Ustalone w niniejszych wytycznych zasady odpłatności za korzystanie z placówek socjalnych obowiązują wszystkie placówki spółdzielcze od dnia 1 czerwca 1950 r.

61.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 5 maja 1950 r.

w sprawie włączenia problematyki, związanej z prowadzeniem Akcji Socjalnej w spółdzielczości, do programów kursów i konferencji.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego, dając wyraz głębokiej trosce o należyte rozumienie przez pracowników spółdzielczych zadań i celów Akcji Socjalnej, jak również o prawidłowe i pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na ten cel, w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Spółdzielczych poleca centralom, związkom spółdzielni i spółdzielniom wprowadzić problematykę Akcji Socjalnej do programów wszyst-

kich w zasadzie kursów oraz do programów konferencji organizowanych dla władz spółdzielni i dla rewidentów spółdzielni.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie uchwały jak również opracowanie pomocniczych materiałów dla wykładowców problematyki Akcji Socjalnej zleca się Wydziałowi Szkolenia w porozumieniu z Wydziałem Prezydyjnym.

62.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 15 maja 1950 r.

w sprawie zaopatrzenia przez placówki spółdzielcze punktów wczasów dla dzieci i młodzieży.

W celu zapewnienia punktom wczasów dla dzieci i młodzieży jak najsprawniejszego i o ile możliwości pełnego zaopatrzenia w niezbędne artykuły spożywcze i przemysłowe, Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego, w porozumieniu z Ministerstwem Oświaty i z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Spółdzielczych poleca centralom oraz zrzeszonym w nich spółdzielniom udzielanie organizato-

rom wczasów dla dzieci i młodzieży jak najdalej idącej pomocy, przewidzianej w wytycznych, załączonych do niniejszej uchwały, których treść jednocześnie się zatwierdza.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie natychmiast.

Wykonanie jej zleca się Wydziałowi Prezydialnemu i Rewizyjnemu.

Załącznik

WYTYCZNE W SPRAWIE ZAOPATRZENIA PRZEZ PLACÓWKI SPÓŁDZIELCZE PUNKTÓW WZASÓW DLA DZIECI I MŁODZIEŻY.

1. Obowiązek należytego i sprawnego zaopatrzenia punktów wczasów dla dzieci i młodzieży w niezbędne artykuły, ciąży na tych placówkach spółdzielczych, które zostaną imiennie wyznaczone przez urzędy wojewódzkie — Wydziały Handlu w porozumieniu z odpowiednimi starostwami.

2. Pod określeniem wczasów dla dzieci i młodzieży należy rozumieć: kolonie, obozy (także dla młodzieży akademickiej), półkolonie, dziecińce wiejskie i zimowiska tj. kolonie zimowe.

3. Źródła jak i sposób zaopatrywania się spółdzielni w potrzebne artykuły dla punktów wczasów dla dzieci i młodzieży ustala zarządzenie Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

4. Zarządy wyznaczonych spółdzielni powierzają najpóźniej do dnia 1 czerwca każdego roku jednemu z członków Zarządu względnie jednemu z pracowników funkcję stałego pełnomocnika spółdzielni do spraw zaopatrzenia punktów wczasów dla dzieci i młodzieży, zwanego dalej pełnomocnikiem spółdzielni.

5. Pełnomocnicy spółdzielni obowiązani są ściśle współpracować ze starostwami i kierownikami punktów wczasów.

6. Pełnomocnik spółdzielni jest odpowiedzialny przed swoim zarządem, jak również przed swoją centralą za należyte i sprawne zaopatrzenie omawianych punktów wczasów.

7. Funkcja pełnomocnika spółdzielni trwa tylko przez okres wczasów letnich lub zimowych i wygasa z chwilą zakończenia każdego z tych okresów.

8. Organizatorzy wczasów co najmniej na 15 dni przed uruchomieniem punktów wczasów porozumiewają się z pełnomocnikami spółdzielni celem ustalenia dokładnego planu działania.

9. Pełnomocnicy spółdzielni organizują dostawę artykułów zgodnie z wytycznymi M.H.W. będących przedmiotem zaopatrzenia wczasów. Artykuły należy dostarczać na podstawie umowy pisemnej, zawartej z kierownikiem punktów wczasów po cenach detalicznych — z tym, że dostawa artykułów do punktów wczasów odbywać się będzie za pośrednictwem i środkami transportowymi spółdzielni za zwrotem rzeczywistych kosztów.

10. W umowach pisemnych należy wyszczególnić rodzaj i ilość artykułów, jakie spółdzielnia będzie dostarczać w danym turnusie punktom wczasów, terminy dostarczania artykułów, sposób uiszczania należności, ponadto w umowie należy uregulować wszystkie te elementy, które mogłyby spowodować nieporozumienia.

11. Niezależnie od pełnomocników spółdzielni, centrale spółdzielni i spółdzielnie zmobilizują wszystkich pracowników terenowych, a zwłaszcza rewidentów spółdzielni, aby ci w okresie trwania wczasów dla dzieci i młodzieży bacznie śledzili i kontrolowali wywiązywanie się spółdzielni z przyjętych zobowiązań w zakresie omówionym w niniejszych wytycznych.

Każde stwierdzone niedociągnięcie należy niezwłocznie usuwać, a przy stwierdzeniu niedbalstwa względnie lekceważenia przyjętych zobowiązań należy w stosunku do winnych wyciągnąć jak najdalej idące konsekwencje.

63.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 15 maja 1950 r.

w sprawie nadania uprawnień rewizyjnych.

Na podstawie §§ 4, 7 i 8 instrukcji CZS z dnia 4 listopada 1948 r. o nadawaniu uprawnień rewizyjnych i kwalifikowaniu rewidentów (Monitor Spółdzielczy Nr. 10-11/1948, poz. 69) Zarząd CZS na wniosek Komisji Egzaminacyjnej CZS postanawia:

a) nadać uprawnienia rewizyjne 79 rewidentom,

wymienionym na liście Nr 12, stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały,

b) uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Spółdzielczym,

c) wykonanie uchwały powierza się Wydziałowi Rewizyjnemu.

LISTA NR. 12

REWIDENTÓW, KTÓRYM UCHWAŁĄ ZARZĄDU CZS Z DNIA 13 MAJA 1950 R. NADANO UPRAWNIENIA REWIZYJNE.

Centralny Związek Spółdzielczy

1. Smolkowski Zdzisław

Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“

1. Brzozowski Alojzy
2. Dykier Kazimierz
3. Krzywdziński Tadeusz
4. Napiontek Maksymilian
5. Archacki Roman
6. Gabryś Józef
7. Wojdała Stanisław
8. Kaczmarczyk Jan
9. Ściażko Bogusław
10. Zegarek Jan
11. Miazek Mieczysław
12. Skolimowski Zbigniew
13. Kozłowski Edward
14. Rudzki Jerzy
15. Wietrzykowski Stanisław
16. Milejski Władysław
17. Wnukowski Bolesław
18. Salomoński Franciszek
19. Barczyński Zygmunt
20. Stankiewicz Jan
21. Żmikowski Zbigniew
22. Chruścielewski Antoni
23. Stobniak Janina
24. Ponikowski Józef
25. Szymonik Aleksander
26. Tyburezy Roman
27. Czuba Wacław
28. Ossowska Jadwiga
29. Radziński Tadeusz-Stanisław
30. Róg Czcisław
31. Sudyka Jan
32. Kowalczyk Ignacy
33. Preiss Stanisław
34. Adamski Stanisław
35. Kaściński Zbigniew
36. Bielaczyc Józef
37. Szczotka Edmund
38. Jędrzko Waldemar
39. Cieślak Marian
40. Hyrlicki Franciszek
41. Müllauer Paweł

Centrala Spółdzielni Mleczarsko-Jajczarskich

1. Buga Zdzisław
2. Byczkowski Wacław
3. Gaweł Antoni
4. Gąsiorowski Henryk
5. Koźmiński Jan
6. Pendras Leszek
7. Wieczorkowski Ryszard
8. Grabowski Stanisław
9. Bydalek Henryk
10. Berdek Jan
11. Roskał Józef
12. Lewandowski Antoni
13. Langowski Donat-Henryk
14. Boguta Stanisław

Centrala Spółdzielni Mieszkaniowych

1. Zajączkowski Zygmunt
2. Gębka Adam
3. Moszkowicz Feliks
4. Cichy Jan Mieczysław
5. Ziółkowski Sylwester
6. Andrzejewski Czesław

b. Centrala Ogrodnicza

1. Frankowski Romuald Jerzy
2. Chwedaczuk Piotr
3. Grzegorzyc Jan
4. Kołodziej Stanisław
5. Panek Władysław
6. Skowroński Jan
7. Klimiuk Walerian

b. Centrala Spółdzielni Wydawniczych i Księgarskich

1. Milewski Zygmunt
2. Gostkowski Franciszek
3. Bownik Jan
4. Bartoszewski Eugeniusz
5. Bugaj Lucjan
6. Kuligowski Kazimierz
7. Skierkowski Władysław
8. Przybylski Józef
9. Terlecki Aleksy
10. Wyrwas Czesław

64.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU Nr. D. XI. 938/4/50

z dnia 14 marca 1950 r.

w sprawie kwalifikacji wypłat z funduszków akcji socjalnej pod względem obowiązku w podatku od wynagrodzeń.

(Dz. U. Ministerstwa Skarbu z Nr. 8, poz. 48 z dnia 20 marca 1950 r.)

W związku z wątpliwościami, jakie wyłoniły się w niektórych izbach skarbowych co do obowiązku podatkowego w podatku od wynagrodzeń w przypadkach dokonywania wypłaty z funduszków akcji socjalnej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Wyjaśnienie niniejsze dotyczy akcji socjalnej określonej w: § 2d, Cz. 26 Dz. 17 § 12a budżetu Państwa, w budżetach związków samorządowych, w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw państwowych, samorządowych, spółdzielczych, pod za-

rzędem państwowym i samorządowym oraz prowadzonej przez inne przedsiębiorstwa i instytucje, w ramach kwot zatwierdzonych w przepisany sposób na akcję socjalną.

2. Akcja socjalna obejmuje wydatki na: żłobki, stacje opieki nad matką i dzieckiem, łącznie z akcją dożywiania dzieci, kolonie, półkolonie, obozy letnie, domy turnusowe, świetlice dziecięce, dziecińce, ogródki jordanowskie, przedszkola, prewentoria, higienę pracy i ochronę zdrowia, pracownicze ogródki działkowe, sport i wychowanie fizyczne, wyposażenie i prowadzenie kulturalno-oświatowe domów kultury, świetlic, bibliotek, czytelni, orkiestr i chórów, szkolenie referentów socjalnych, zasilanie funduszy pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych, do-roczone wczasy pracownicze, wczasy świąteczne, oraz na administrację stołówek.

3. Wpłaty z tytułu akcji socjalnej (ust. 2) są wydatkami o charakterze ogólnym, a nie na rzecz poszczególnych pracowników i dlatego nie są wynagrodzeniem w rozumieniu art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R.P. Nr. 7, poz. 41) i nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń. Nie znaczy to bynajmniej, aby nie podlegały opodatkowaniu wypłacane wynagrodzenia personelowi powyższych instytucji z tytułu pełnienia w tychże instytucjach obowiązków służbowych.

W szczególności nie podlega opodatkowaniu zasilanie funduszy pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych, które czynne są przy radach zakładowych lub oddziałach związków zawodowych z wyodrębnionym majątkiem i stanowią część składową odpowiedniego związku. Zapomogi wypłacane z tych funduszy przez kasy wolne są od podatku.

4. Ministerstwo Skarbu przypomina, iż również wolne są od podatku:

1) w myśl art. 5 ust. 1 pkt 10 powołanej ustawy pokrywane przez pracodawcę części opłat za wczasy pracownicze, gdy opłaty te nie przekraczają połowy jednomiesięcznego wynagrodzenia danego pracownika,

2) w myśl art. 5 ust. 1 pkt 11 powołanej ustawy jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe do wysokości 15.000 zł., jeżeli są udzielane przez pracodawcę indywidualnie pracownikom w okresie 3-ch miesięcy przed zdarzeniem lub po zdarzeniu,

3) w myśl art. 5 ust. 1 pkt 13 powołanej ustawy sumy wypłacane bezpośrednio pracownikom lub też szkole pod warunkiem, że stanowią zwrot faktycznie poniesionych wydatków na naukę lub kształcenie, tak samego pracownika, jak i dzieci jego, oraz są przewidziane w umowach zbiorowych pracy,

4) w myśl § 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1949 r. w sprawie zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski A-19, poz. 285) zapomogi do wysokości 15.000 zł wypłacane przez pracodawcę na rzecz poszczególnych pracowników z tytułu wypadków rodzinnych i losowych, w ramach kwot zatwierdzonych w przepisany sposób na akcję socjalną na rzecz pracowników.

Wypadkami rodzinnymi są w szczególności: choroba, nieszczęśliwe wypadki pracownika lub członka jego rodziny.

Wypadkami losowymi są zdarzenia nadzwyczajne, które dotyczą pracownika i odbijają się ujemnie na jego położeniu finansowym. Są to np. straty w związku z kradzieżą, pożarem, powodzią itd. Nie są natomiast wypadkami losowymi potrzeby zwyczajne, choćby okresowo wzmożone, np. wydatki na opał, odzież zimową.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA OGÓLNEGO

W Dzienniku Ustaw R.P. Nr 12 z dnia 7 kwietnia 1950 r.

Zmiana niektórych przepisów prawa karnego skarbowego.

poz. 116. Ustawa z dnia 7 marca 1950 r. o zmianie niektórych przepisów prawa karnego skarbowego.

Ustawa powyższa zmienia szereg przepisów dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r., zawierającego prawo karne skarbowe (Dz.U.R.P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140; z 1948 r. Nr 18, poz. 123 i z 1949 r. Nr 32, poz. 238).

W szczególności ogłoszona obecnie ustawa wprowadza w prawie karnym skarbowym nowy art. 52¹ o następującym brzmieniu:

„Art. 52¹. § 1. Kto w użyciu towaru zmienia cel, przeznaczenie, inne warunki, pod jakimi towar zwolniono od ograniczeń przywozowych lub wywozowych — podlega karze grzywny w wysokości od 1 do 2-krotnej wartości towaru. Przedmiot występkę podlega przepadkowii.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny w wysokości do 1/4 kary, określonej w § 1”.

W art. 262 dodano nowy § 2, na mocy którego **Minister Skarbu** (obecnie Minister Finansów) może w wykonaniu nadzoru **uchylić każde prawomocne rozstrzygnięcie** w całości lub części na korzyść strony, jeżeli utrzymanie w mocy tego rozstrzygnięcia byłoby oczywiście niesprawiedliwe. Ustawa wchodzi w życie z dniem 7 maja 1950 roku.

Zmiana rozporządzenia o przejściowym powierzeniu pracodawcom wypłaty zasiłków rodzinnych.

poz. 119. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 marca 1950 r., zmieniające rozporządzenie o przejściowym powierzeniu pracodawcom wypłaty zasiłków rodzinnych.

Rozporządzeniem powyższym został uchylony przepis § 7-go rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 16 stycznia 1948 r. o przejściowym powierzeniu pracodawcom wypłaty zasiłków rodzinnych (Dz.U.R.P. z 1948 r. Nr 4, poz. 32 i z 1949 r. Nr 18, poz. 125).

Na mocy uchylonego przepisu, pracodawcy otrzymywali za czynności, związane z wypłatą zasiłków rodzinnych, ryczałtowy zwrot poniesionych wydatków w wysokości 2% sumy wypłaconych zasiłków.

Omawiane zarządzenie ustala, że zwrotu wydatków, związanych z wypłatą zasiłków rodzinnych przez pracodawców, zaprzestaje się w stosunku do wypłat zasiłków rodzinnych, dokonywanych po dniu 31 grudnia 1949 r.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 7 kwietnia 1950 roku z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

W Dzienniku Ustaw R.P. Nr 13 z dnia 8 kwietnia 1950 r.

Zmiana ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu.

poz. 122. Ustawa z dnia 20 marca 1950 r. o zmianie ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu.

W myśl art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, czas pracy wszystkich pracowników, zatrudnionych na mocy umowy w przemyśle, handlu, górnictwie, komunikacji i przewozie oraz innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, niezależnie od tego, czy te zakłady są własnością prywatną czy państwową, czy też organów samorządowych, wynosi bez wliczenia przerw odpoczynkowych najwyżej 8 godzin na dobę, w soboty 6 godzin na dobę i nie może przekraczać 46 godzin na tydzień.

Artykuł 8 powyższej ustawy przewiduje przypadki, w których przedłużenie czasu pracy jest dopuszczalne.

Otóż ustawa z dnia 20 marca 1950 r. zmienia punkty a) i b) artykułu 8, o którym mowa w poprzednim zdaniu.

Obecnie więc przedłużenie czasu pracy jest dopuszczalne, gdy z powodu zaszych lub grożących zakładowi pracy żywiołowych wydarzeń lub nieszczęśliwych wypadków jest to konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa pracujących, dla utrzymania w całości zakładu pracy i umożliwienia dalszego jego ruchu, dla wykonania robót, których niewykonanie spowodowałoby mogło zepsucie materiałów lub urządzeń mechanicznych, oraz w portach dla zabezpieczenia zagrożonego ładunku w razie awarii statku. Czas pracy w powyższych przypadkach nie może przekraczać 12 godzin na dobę, chyba, że chodzi o akcję ratowniczą. W przypadkach tych może być czas pracy przedłużony w każdym dniu tygodnia, nie wyłączając niedziel. Pracodawca winien niezwłocznie zgłosić przypadek, powodujący konieczność przedłużenia czasu pracy, do właściwego obwodowego inspektora pracy.

W przypadkach, spowodowanych szczególnymi udowodnionymi potrzebami zakładu pracy, może być czas pracy przedłużony, za otrzymanym uprzednio zezwoleniem obwodowego inspektora pracy, w handlu dla celów dorocznej inwentaryzacji — za uprzednim zawiadomieniem właściwego obwodowego inspektora pracy. Ilość godzin nadliczbowych dla poszczególnego pracownika nie może wynosić więcej niż 4 godziny na dobę, a łącznie nie więcej niż 120 godzin na rok.

Ponadto praca nocna dopuszczalna jest we wszelkich zakładach o ruchu ciągłym.

Ustawa weszła w życie z dniem 8 kwietnia 1950 r.

Zmiana ustawy o urloпах dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

poz. 123. Ustawa z dnia 20 marca 1950 r., zmieniająca ustawę o urloпах dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Ustawa powyższa wychodzi z założenia, że obowiązujące dotychczas ustawodawstwo o urloпах ustaliło zbyt krótkie okresy urloпов dla pracowników fizycznych.

W celu uniknięcia tego stanu rzeczy ustawa postanawia, że wszystkim pracownikom fizycznym, zatrudnionym w zakładach pracy, z wyjątkiem pracowników przedsiębiorstw sezonowych, w których praca trwa krócej niż 10 miesięcy w roku, przysługuje prawo do corocznego nieprzerwanego urlopu w następującym wymiarze:

- 12 dni — po roku pracy,
- 15 dni — po trzech latach pracy,
- jednego miesiąca — po dziesięciu latach pracy, przy czym wymienione okresy pracy oznaczają nieprzerwaną pracę w danym zakładzie pracy.

Ponadto Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzić dla poszczególnych grup pracowników dodatkowe płatne urlopy w przypadkach, gdy będzie to wskazane z uwagi na rodzaj wykonywanej pracy lub warunki pracy szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia.

Ustawa weszła w życie z dniem 8 kwietnia 1950 r.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 14 z dnia 13 kwietnia 1950 r.

Terenowe organa jednolitej władzy państwowej.

poz. 130. Ustawa z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej.

Celem ustawy jest dalsze pogłębienie demokratyzacji Polski Ludowej przez jeszcze pełniejszy udział mas pracujących w rządzeniu państwem i skupienie w radach narodowych pełną władzę ludową w terenie oraz dalsze wzmocnienie Państwa Ludowego i przyspieszenie budowy socjalizmu w Polsce.

Rady narodowe stają się terenowymi organami jednolitej władzy państwowej w gminach, miastach i dzielnicach większych miast, w powiatach i województwach. Są one wybierane przez ludność. Czynne i biernie prawo wyborcze, tryb wybierania i liczbę członków rad narodowych oraz czas trwania kadencji rad narodowych określi osobna ustawa.

Jako terenowe organa jednolitej władzy państwowej, rady narodowe:

- 1) kierują na swoim terenie działalnością gospodarczą, społeczną i kulturalną,

- 2) zapewniają ochronę porządku publicznego i czuwają nad przestrzeganiem praworządności demokratycznej,
- 3) ochraniają własność społeczną i prawa obywateli,
- 4) współdziałają w umocnieniu obronności Państwa,
- 5) wydają przepisy prawne w ramach uprawnień nadawanych im przez ustawy,
- 6) wybierają i odwołują prezydium rady narodowej oraz powołują komisje rady narodowej,
- 7) kierują działalnością swoich organów i rozpatrują ich sprawozdania,
- 8) uchwalają w ramach narodowego planu gospodarczego terenowe plany gospodarcze i nadzorują ich wykonanie,
- 9) uchwalają w ramach jednolitego budżetu państwowe terenowe budżety i nadzorują ich wykonanie,
- 10) stanowią o terenowych daninach, opłatach i świadczeniach,
- 11) wykonują kontrolę społeczną działalności urzędów, przedsiębiorstw, zakładów i instytucji.

Rady narodowe obradują na sesjach, przy czym sesje wojewódzkich rad narodowych odbywają się co najmniej raz na kwartał, powiatowych — co najmniej raz na dwa miesiące, a innych rad narodowych — co najmniej raz na miesiąc.

Dla poszczególnych dziedzin swojej działalności rady narodowe powołują stałe komisje, które z ramienia rady wykonują nadzór nad działalnością jej organów, przygotowują projekty ważniejszych uchwał rad, sprawują kontrolę społeczną, utrzymują stałą i ścisłą więź z masami pracującymi.

Rady narodowe mogą ponadto powoływać komisje nie-stałe dla określonych zadań doraźnych.

Organem wykonawczym i zarządzającym rad narodowych są prezydium tych rad.

Prezydium rady narodowej działa kolegialnie.

Rada narodowa wybiera przewodniczącego prezydium rady narodowej, jego zastępców oraz sekretarza i członków prezydium.

W mniejszych gminach prezydium gminnej rady narodowej składa się z przewodniczącego, jego zastępcy i sekretarza. Szczegółowe przepisy o liczbowym składzie prezydium rad narodowych wyda Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa.

Posiedzenia prezydium rady odbywają się co najmniej raz w tygodniu.

Prezydium rady narodowej sprawuje na podległym sobie terenie wszystkie funkcje wykonawcze władzy państwowej w ramach obowiązujących przepisów. W szczególności prezydium rady narodowej:

1. wykonuje uchwały rady oraz zarządzenia i polecenia władz zwierzchnich,
2. realizuje kierownictwo działalnością gospodarczą, społeczną i kulturalną oraz inne uprawnienia rady,
3. kieruje działalnością przedsiębiorstw, zakładów i instytucji podległych radzie narodowej,
4. przygotowuje i zwołuje sesje rady oraz układa projekt porządku dziennego jej obrad,
5. współdziała z komisjami rady i przedkłada im określone sprawy do rozpatrzenia,
6. opracowuje projekt terenowego budżetu i terenowego planu gospodarczego,
7. ustala wytyczne dla pracy wydziałów prezydium,
8. rozpatruje sprawozdania przewodniczącego i innych członków prezydium,
9. rozpatruje sprawozdania urzędów, przedsiębiorstw, zakładów i instytucji,
10. składa ze swej działalności sprawozdania na posiedzeniach rady oraz przedstawia okresowe sprawozdania ze swej działalności prezydium rady wyższego stopnia.

Przewodniczący prezydium rady narodowej:

1. czuwa nad należytnym wykonaniem uchwał rady i wytycznych władz zwierzchnich,
2. kieruje pracami prezydium i jest odpowiedzialny za wykonanie uchwał prezydium,
3. przygotowuje i zwołuje posiedzenia prezydium rady oraz ustala porządek dzienny jego obrad,
4. kieruje działalnością wydziałów prezydium i kontroluje ich pracę.

Rada Ministrów może postanowić, że dla zarządzania niektórymi dziedzinami spraw tworzone będą przy prezdyjach rad narodowych zamiast wydziałów — urzędy, oddziały lub referaty.

Zwierzchni nadzór nad radami narodowymi sprawuje Rada Państwa.

W szczególności Rada Państwa:

1. zarządza wybory do rad narodowych,
2. rozpatruje sprawozdania wojewódzkich rad narodowych,
3. udziela radom narodowym wytycznych i instrukcji,
4. nadaje kierunek działalności radom narodowym w dziedzinie kontroli społecznej,
5. rozpatruje sprawy, związane z funkcjonowaniem rad narodowych i ich organów,
6. decyduje w innych przypadkach, przewidzianych w omawianej ustawie.

Związki samorządu terytorialnego zostają zniesione. Majątek dotychczasowy związków samorządu terytorialnego z mocy prawa staje się majątkiem Państwa.

Znosi się stanowiska wojewody, wicewojewody, starosty, wicestarosty, prezydenta i wiceprezydenta miasta, burmistrza, wiceburmistrza, wójta i podwójciego.

Znosi się urzędy wojewódzkie i starostwa, wydziały wojewódzkie i powiatowe oraz zarządy miejskie i zarządy gminne.

Znosi się wszystkie terenowe władze pierwszej i drugiej instancji, podległe dotychczas Ministrom: Finansów, Oświaty oraz Pracy i Opieki Społecznej, jak również Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Rady narodowe oraz ich organa przejmują dotychczasowy zakres właściwości zniesionych organów odpowiedniego stopnia.

Pracownicy państwowi i samorządowi, zatrudnieni w organach zniesionych, przechodzą do służby w odpowiednich wydziałach prezydiów rad narodowych w charakterze pracowników państwowych.

Przepisy uzgadniające, przejściowe i wykonawcze, które okażą się niezbędne dla wprowadzenia w życie nowej organizacji terenowych organów jednolitej władzy państwowej, wyda Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa.

Wykonanie ustawy zostało poruczone Radzie Państwa, Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Ustawa weszła w życie z dniem 13 kwietnia 1950 r.

Publiczna gospodarka lokalami.

poz. 131. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. o wprowadzeniu publicznej gospodarki lokalami w niektórych miejscowościach województwa łódzkiego, gdańskiego, kieleckiego, krakowskiego, poznańskiego, rzeszowskiego, warszawskiego, białostockiego i olsztyńskiego.

Rozporządzeniem powyższym została wprowadzona publiczna gospodarka lokalami mieszkalnymi w następujących miejscowościach:

1. w województwie łódzkim:

a) w powiecie łódzkim: w m. Tuszynie, w gromadzie Starowa Góra — w gminie wiejskiej Gospodarz, w gromadzie Kraszew i w kolonii Wiśniowa Góra — gromady Wiśniowa Góra w gminie wiejskiej Brójce oraz w gromadzie Andrzejów w gminie wiejskiej Nowosolna;

b) w powiecie łęczyckim: w kolonii Grotniki gromady Chrośno w gminie wiejskiej Chociszew;

c) w powiecie brzezińskim: w kolonii Gałkówek gromady Gałkówek, we wsi Justynów gromady Justynów oraz w gromadach Różyca i Zakowice Stare w gminie wiejskiej Gałkówek;

d) w powiecie łaskim: w gromadzie Las — Kolumna-Miasto w gminie Łask;

2. w województwie gdańskim: w miastach Tczew i Kościerzyna;

3. w województwie kieleckim: w miastach: Ostrowiec Świętokrzyski, Sandomierz i Starachowice;

4. w województwie krakowskim: w miastach Wadowice i Żywiec;

5. w województwie poznańskim: w miastach: Gostyń, Koło, Konin, Kościan, Oborniki, Rawicz, Szamotuły, Środa, Wolsztyn i Wronki;

6. w województwie rzeszowskim: w miastach: Dębica, Mielec, Jarosław i Sanok;

7. w województwie warszawskim: w miastach: Mińsk Mazow., Płock, Przasnysz i Sochaczew.

Publiczna gospodarka lokalami w całości została wprowadzona w następujących miejscowościach:

1. w województwie olsztyńskim: w miastach: Braniewo, Giżycko, Kętrzyn, Morąg, Nidzica, Ostróda, Pasłęk, Pisz, Szczytno i Biskupiec;

2. w województwie białostockim: w miastach Elk i Olecko, oraz:

a) w powiecie oleckim: w gminach wjejskich: Borawskie, Mieruniszki, Sokółki, Świętajno, Wieliczki i Zalesie;

b) w powiecie elkim: w gminach wjejskich: Bajtkowo, Elk, Golubie, Kalinowo, Klusy, Nowa Wieś Elcka, Płanica, Prostki, Stare Juchy, Straduny, Wiśniewo Elckie i Woszczule.

Wykonanie rozporządzenia zostało poruczone Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Budownictwa oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 13 kwietnia 1950 r.

Zmiana wysokości składek na ubezpieczenia społeczne.

poz. 132. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 1 marca 1949 r. (patrz Monitor Spółdzielczy Nr A 9 — 10 z dn. 25 maja 1949 r., str. 20).

Rozporządzenie ustala następujące wysokości składek:

1. Łączna składka za ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa, ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych oraz ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych wynosi:

a) za pracowników zatrudnionych we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych oraz w przedsiębiorstwach i gospodarstwach państwowych lub będących pod zarządem państwowym, jak również za pracowników, zatrudnionych poprzednio w związkach samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwach i zakładach tych związków — 9,5% zarobków;

b) za pracowników, zatrudnionych w zakładach pracy, stanowiących własność prywatną lub będących w prywatnym użytkowaniu — 16% zarobków;

c) za pracowników, zatrudnionych w pozostałych (a więc i w spółdzielczych) zakładach pracy — 12% zarobków.

2. Składka za pracowników, podlegających nie wszystkim rodzajom ubezpieczeń, wymienionych pod 1) pobierana jest w zmniejszonym wymiarze w następujących rozmiarach:

a) za pracowników podlegających ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa:

5% zarobków, jeżeli należą do kategorii wymienionej w pktcie 1, lit. a),

7% zarobków, jeżeli należą do kategorii wymienionej w pktcie 1, lit. b),

5,5% zarobków, jeżeli należą do kategorii wymienionej w pktcie 1, lit. c);

b) za pracowników podlegających ubezpieczeniu od wypadków i chorób zawodowych — 1% zarobków bez względu na to, do której z kategorii, wymienionych w pktcie 1 należą;

c) za pracowników podlegających ubezpieczeniu emerytalnemu:

3,5% zarobków, jeżeli należą do kategorii wymienionej w pktcie 1, lit. a),

7,5% zarobków, jeżeli należą do kategorii wymienionej w pktcie 1, lit. b),

5,5% zarobków, jeżeli należą do kategorii wymienionej w pktcie 1, lit. c).

3. Składka na ubezpieczenie rodzinne wynosi:

a) za pracowników, wymienionych w pktcie 1 lit. a) i c) — 11,5% zarobków;

b) za pracowników, wymienionych w pktcie 1 lit. b) — 12% zarobków.

4. Składka na ubezpieczenie na wypadek bezrobocia robotników i na ubezpieczenie na wypadek braku pracy pracowników umysłowych wynosi:

a) 2% zarobków — za pracowników, wymienionych w punkcie 1 lit. b),

b) 1,5% zarobków — za pracowników, wymienionych w punkcie 1 lit. c).

Za pracowników, wymienionych w punkcie 1 lit. a) składka na zabezpieczenie na wypadek bezrobocia robotników i na ubezpieczenie na wypadek braku pracy pracowników umysłowych nie jest pobierana.

Z chwilą wejścia w życie omawianego rozporządzenia, utraciło moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 marca 1949 r. o wysokości składek na ubezpieczenie społeczne (patrz Monitor Spółdzielczy Nr A 9 — 10 z 1949 roku, str. 21).

Wykonanie rozporządzenia zostało poruczone Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Weszło ono w życie z dniem 13 kwietnia 1950 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

W Dzienniku Ustaw R.P. Nr 17 z dnia 24 kwietnia 1949 r.

Utworzenie Centralnego Instytutu Ochrony Pracy.

poz. 139. Ustawa z dnia 4 kwietnia 1950 r. o utworzeniu Centralnego Instytutu Ochrony Pracy.

Centralny Instytut Ochrony Pracy został utworzony z siedzibą w Warszawie pod zwierzchnim nadzorem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Zadaniem Instytutu jest prowadzenie i organizowanie prac naukowo-badawczych z dziedziny ochrony pracy, a w szczególności organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych, dotyczących higieny i bezpieczeństwa pracy oraz środków technicznych i urządzeń zapobiegających chorobom zawodowym, jak również współdziałanie w tym zakresie z władzami ochrony pracy i związkami zawodowymi.

Określenie niektórych cen sprzedażnych lub czynszów przy przekazywaniu mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

poz. 144. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. zmieniające rozporządzenie Rady Ministrów o określeniu niektórych cen sprzedażnych lub czynszów przy przekazywaniu mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 2 z 1948 r., poz. 2) został przede wszystkim zmieniony przepis § 1-go, wyszczególniający grupy nabywców lub dzierżawców, dla których ceny sprzedażne lub czynsze za przekazywane mienie mają być niższe.

Obecnie przy ustalaniu ceny sprzedażnej lub czynszu za mienie przekazywane w trybie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 71, poz. 389 i z 1947 r. Nr 66, poz. 410) komisje osadnictwa nierolniczego stosują niższe ceny nabycia lub czynszu w przypadkach, gdy nabywcami lub dzierżawcami są między innymi:

a) osoby pełniące służbę publiczną lub zatrudnione na podstawie umowy o pracę na obszarze Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska;

b) osoby pełniące służbę publiczną lub zatrudnione na podstawie umowy o pracę na innym obszarze, a stałe zamieszkałe na terenach, określonych w pkt. a);

...d) członkowie wskazanych przez **Centralny Związek Spółdzielczy spółdzielni pracy** stale zamieszkałe na terenach określonych w pkt. a);

...i) **spółdzielnie mieszkaniowe**, jeżeli przekazywane mienie ma służyć celom mieszkalnym członków tych spółdzielni, przy czym ulgi oblicza się w stosunku do wkładów osób, uprawnionych do tych ulg;

j) **spółdzielnie, centrale spółdzielni i centrale spółdzielczo-państwowe, zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielczym...**

Osoby wymienione pod a), b) i d) mają prawo do zniżki jedynie w przypadku nabycia domu jedno- lub dwurodzinnego albo części budynku, zawierającej jedno lub dwa mieszkania, jeżeli otrzymywane przez kupującego uposażenie lub wynagrodzenie za pracę jest głównym źródłem utrzymania jego oraz rodziny.

Został również zmieniony przepis § 3-go rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1947 r. w ten sposób, że obecnie osoby, które przed dniem 9 maja 1947 r. pełniły służbę publiczną lub były zatrudnione na podstawie umowy o pracę na obszarze Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska, w przypadku kupna domu jedno- lub dwuro-

dzinnego albo części budynku zawierającej jedno lub dwa mieszkania — mają ponadto prawo do ulgi w postaci odliczenia 1% ceny nabycia za każdy miesiąc nieprzerwanej pracy lub służby przed tym terminem, nie więcej jednak niż 15%.

Opuszczenie miejsca pracy na skutek przeniesienia służbowego lub z powodu stwierdzonego przez właściwy urząd zatrudnienia braku pracy w zawodzie kupującego nie powoduje utraty uprawnień do zniżki.

Sprzedaż ruchomości zajętych w trybie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

poz. 151. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 kwietnia 1950 r. w sprawie sprzedaży ruchomości zajętych w trybie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Rozporządzenie powyższe postanawia między innymi, że zajęte w trybie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych ruchomości nie używane, stanowiące przedmiot obrotu handlowego (towary), podlegają sprzedaży **powiatowym i gminnym spółdzielniom „Samopomoc Chłopska”, powstającym spółdzielniom spożywców, innym spółdzielniom oraz centralom przedsiębiorstw upoświeczonych w zależności od rodzaju tych ruchomości.**

Sprzedaż ruchomości dokonywa urząd skarbowy z wolnej ręki w trybie i po cenie obowiązującej przedsiębiorstwo upoświecznione w stosunku do dostawcy upoświeczzonego.

Inwentarz żywy, ziemiopłody oraz inne ruchomości, które skupywane są przez spółdzielnie lub inne przedsiębiorstwa upoświecznione, sprzedaje się z wolnej ręki po obowiązującej cenie skupu tym spółdzielniom bądź innym przedsiębiorstwom upoświecznionym.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 24 kwietnia 1950 roku.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 18 z dnia 26 kwietnia 1950 r.

Zapobieżenie płynności kadr pracowników w zawodach lub specjalnościach szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej.

poz. 153. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie określenia zawodów i specjalności, do których stosuje się przepisy o zapobieżeniu płynności kadr pracowników.

Rozporządzenie powyższe zostało wydane na podstawie art. 2 i 5 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o zapobieżeniu płynności kadr pracowników (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 7 z 1950 r., str. 14).

W myśl powyższego rozporządzenia przepisy cytowanej ustawy o zapobieżeniu płynności kadr pracowników mają być stosowane do wymienionych poniżej osób bez względu na rodzaj posiadanych przez nie kwalifikacji:

1. zatrudnionych w urzędach, zakładach i instytucjach państwowych oraz upoświeczonych przedsiębiorstwach produkcji przemysłowej, komunikacji, łączności;

a) inżynierów, techników, budowniczych, majstrów, lekarzy weterynaryjnych, geologów, mierniczych i geodetów,

b) głównych i starszych księgowych oraz równorzędnych im pracowników w działach finansowych;

2. lekarzy, felczerów i innych osób, posiadających wykształcenie sanitarne i zatrudnionych w administracji służby zdrowia;

3. traktorzystów zatrudnionych w upoświecznionej produkcji rolnej oraz w zakładach i przedsiębiorstwach produkcję tę obsługujących.

Ponadto prawo rozwiązywania umów o pracę lub stosunku służbowego zostało zawieszona na czas od dnia 31 grudnia 1951 roku bez potrzeby wydawania nakazów, przewidzianych w art. 3 cyt. wyżej ustawy, w stosunku do następujących grup pracowników:

1. inżynierów, techników, budowniczych, majstrów, zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych lub w działach (służbach) budowlanych i budowlano-montażowych innych przedsiębiorstw;

2. inżynierów i techników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach projektowych i konstrukcyjnych lub w działach

(służbach) projektowych i konstrukcyjnych innych przedsiębiorstw;

3. inżynierów i techników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach melioracji rolnych i wodnych;

4. głównych i starszych księgowych oraz równorzędnych im pracowników w działach finansowych, zatrudnionych w urzędach, zakładach i instytucjach państwowych oraz w uspołecznionych przedsiębiorstwach produkcji przemysłowej, komunikacji i łączności;

5. traktorzystów zatrudnionych w uspołecznionej produkcji rolnej oraz w zakładach i przedsiębiorstwach produkcję tę obsługujących.

OKOLNIKI I ZARZĄDZENIA PAŃSTWOWYCH WŁADZ CENTRALNYCH

Likwidacja niektórych spółdzielni kredytowych.

W Monitorze Polskim z dnia 7 kwietnia 1950 r. Nr A-36 pod poz. 432 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 marca 1950 r. w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych.

Zarządzenie powyższe opiera się na przepisach dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 12 z 1948 r. str. 10 i 11).

W myśl zarządzenia tego z dniem 1 maja 1950 r. ulegają likwidacji w całości w trybie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz.U.R.P. Nr 52, poz. 412) następujące spółdzielnie kredytowe (oszczędnościowo-pożyczkowe): 1. Bank Spółdzielczy Chałupników i Rzemieślników w Krakowie; 2. Bank Spółdzielczy Młodych Przemysłowców w Poznaniu; i 3. Bank Spółdzielczy w Nowym Warpnie (pow. szczyński).

Ponadto Dołnośląski Bank Spółdzielczy we Wrocławiu, będący przed ogłoszeniem cytowanego powyżej dekretu o reformie bankowej, nie ulega przekształceniu, lecz przeprowadza likwidację w trybie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych.

Uznanie Banku Handlowego w Łodzi Sp. Akc. za zlikwidowany.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 433 została ogłoszona decyzja Ministra Finansów z dnia 30 marca 1950 r. o uznaniu Banku Handlowego w Łodzi Sp. Akc. w likwidacji za zlikwidowany.

Zmiana likwidatorów dla niektórych spółdzielni kredytowych.

W Monitorze Polskim z dnia 12 kwietnia 1950 r. Nr A-37 pod poz. 442 została ogłoszona decyzja Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1950 r. w sprawie wyznaczenia Państwowego Banku Rolnego likwidatorem niektórych spółdzielni kredytowych i odwołania dotychczasowych likwidatorów tychże spółdzielni kredytowych.

Do powyższej decyzji został załączony wykaz, zawierający 194 spółdzielnie kredytowe, których dotyczy ta decyzja.

Uznanie Banku Ziemskiego S.A. w Katowicach za zlikwidowany.

W Monitorze Polskim z dnia 13 kwietnia 1950 r. Nr A-38 pod poz. 447 została ogłoszona decyzja Ministra Finansów z dnia 30 marca 1950 r. w sprawie uznania Banku Ziemskiego S.A. w Katowicach w likwidacji za zlikwidowany.

Decyzja powyższa opiera się na przepisie art. 13 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr A-2 z 1949 r., str. 12 i 13).

Planowe zatrudnienie absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

W Monitorze Polskim z dnia 14 kwietnia 1950 r. Nr A-39 pod poz. 458 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia

4 kwietnia 1950 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o planowym zatrudnieniu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Dz.U.R.P. Nr 10 z 1950 r., poz. 106).

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego będzie co-rocennie sporządzała plan zatrudnienia absolwentów poszczególnych szkół.

Powołane w tym celu przez właściwych ministrów i Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego komisje będą kierowały absolwentów do poszczególnych zakładów pracy.

Zakład pracy, do którego skierowany został absolwent, obowiązany jest zwrócić mu koszty podróży z miejsca dotychczasowego zamieszkania do miejscowości, w której zakład pracy się znajduje.

Po przystąpieniu do pracy absolwentowi służy prawo do zaliczki na poczet uposażenia w wysokości 100% przysługującego wynagrodzenia miesięcznego. Zaliczkę tę potrąca się absolwentowi z uposażenia w 12 ratach miesięcznych.

Zarządzenie weszło w życie z dniem 14 kwietnia 1950 r.

Ustalenie rodzajów i gatunków oraz określenie składników wędlin, wyrobów wędliniarskich i konserw mięsnych.

W Monitorze Polskim z dnia 22 kwietnia 1950 r. Nr A-43 pod poz. 500 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego w sprawie ustalenia rodzajów i gatunków oraz określenia składników wędlin, wyrobów wędliniarskich i konserw mięsnych.

Mogą być wytwarzane i dopuszczone do obrotu tylko wędliny, wyroby wędliniarskie i konserwy mięsne, których rodzaje, gatunki i składniki zostały szczegółowo ustalone w załączniku do omawianego zarządzenia.

Sprzedaż wędlin, wyrobów wędliniarskich i konserw mięsnych, wytworzonych według przepisów, jakie obowiązywały przed dniem wejścia w życie omawianego zarządzenia, jest dozwolona jedynie w okresie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia tego zarządzenia, to jest od dnia 22 kwietnia 1950 roku.

Biura Regionalne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Budownictwa Nr 3 z dnia 1 marca 1950 r. pod poz. 21 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Biur Regionalnych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (RE 1B-02-6/131).

W myśl powyższego zarządzenia do czasu zorganizowania wojewódzkich urzędów planowania gospodarczego, utworzonych ustawą z dnia 10 lutego 1949 r. o zmianie organizacji naczelnych władz gospodarki narodowej, organami terenowymi Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego są Biura Regionalne tej komisji. Przy pomocy takich biur P.K.P.G. spełnia swoje zadania na obszarze województwa.

Karty rejestracyjne na prowadzone przez spółdzielnie punkty skupu jaj.

W Nr 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 9 marca 1950 r. pod poz. 41 został ogłoszony okólnik tego Ministerstwa z dnia 22 lutego 1950 r. w sprawie kart rejestracyjnych na prowadzone przez spółdzielnie punkty skupu jaj, Nr D X. 3586/2/49.

Wobec tego, że niektóre urzędy skarbowe żądają od mleczarni, należących do Centrali Spółdzielni Mleczarsko-Jajczarskich, stanowiących zarazem zbiornice jaj, uzyskiwania odrębnych kart rejestracyjnych na te pomieszczenia punktów odbioru jaj, w których poza odbiorem jaj dokonywa się również zapłaty za nie, — Ministerstwo Skarbu wviaśnia, że skup jaj dokonywany w powyższych pomieszczeniach nie rodzi obowiązku uzyskiwania osobnej karty rejestracyjnej na wspomniane pomieszczenia jako oddzielnego składu.

Wszczęte dochodzenia karno-skarbowe w podobnych sprawach podlegają umorzeniu.

Wykładnia przepisów dekretu z 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego.

W tym samym Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu pod poz. 42 został ogłoszony okólnik tego Ministerstwa Nr D. XI. 25123/4/49 z dnia 24 lutego 1950 r. w sprawie wykładni (II) przepisów dekretu z 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz.U.R.P. Nr 13 z 1945 r., poz. 72), zmienionego dekretem z 27 lipca 1949 r. (Dz.U.R.P. Nr 45 z 1949 r., poz. 333).

Zwolnienie od opodatkowania obrotów i nabycia praw majątkowych w związku z likwidacją Państwowej Centrali Handlowej.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów Nr 10 z dnia 7 kwietnia 1950 r. pod poz. 54 został ogłoszony okólnik tego Ministerstwa z dnia 30 marca 1950 r. Nr D.P.M. 15274/50 w sprawie zwolnienia od opodatkowania obrotów i nabycia praw majątkowych w związku z likwidacją Państwowej Centrali Handlowej.

Ministerstwo Finansów, na podstawie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych umarza:

1. podatek od nabycia praw majątkowych, przypadający od odpłatnego przekazania przez Państwową Centralę Handlową majątku nieruchomego, dokonanego na skutek likwidacji przedsiębiorstwa,

2. podatek obrotowy, przypadający od obrotów osiągniętych przez Państwową Centralę Handlową z tytułu odpłatnego przekazania wszelkiego rodzaju towarów na rzecz przedsiębiorstwa państwowego „Centrala Spożywcza”, przedsiębiorstwa „Miejski Handel Detaliczny”, Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem” (obecnie Związek Spółdzielni Spożywców), Spółdzielni Wojskowych oraz gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

Zwalczanie pasożytów u zwierząt w spółdzielniach produkcyjnych i parcelacyjno-osadniczych.

W numerze 4 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych pod poz. 25 zostało ogłoszone pismo okólne z dnia 31 stycznia 1950 r. (Nr. W. L. II-3/5/50) w sprawie zwalczania pasożytów u zwierząt w spółdzielniach produkcyjnych i parcelacyjno-osadniczych.

Okólnik zaleca zwalczanie pasożytów u zwierząt, a przede wszystkim następujących pasożytów: 1. u bydła — gziez bydlęcy i motylca wątrobowy, 2. u owiec — motylca wątrobowy, 3. u koni — nicienie z rodziny Strongylidae.

Okólnik podkreśla, że akcja zwalczania gza bydlęcego, którą należy systematycznie prowadzić w czasie od lutego do końca czerwca każdego roku, winna być rozpoczęta możliwie jak najwcześniej. Od wczesnego rozpoczęcia i stałego prowadzenia tej akcji zależy pożądaný jej wynik. Fabryka „Azot” w Jaworznie produkuje skuteczny środek przeciwko larwom gza bydlęcego p. n. „Adermo!”. W sprawie nabywania tego preparatu należy zwracać się bezpośrednio do Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego w Gliwicach, ul. Zawiszy Czarnej 7.

Do zapoczątkowania akcji zwalczania pozostałych wyżej wymienionych pasożytów należy wykorzystać w pierwszym rzędzie środki przeciworobaczne, znajdujące się jeszcze obecnie w posiadaniu poszczególnych zakładów leczniczych w terenie. W miarę realizacji planu zaopatrzenia służby weterynaryjnej na rok 1950, niezbędne ilości potrzebnych środków należy zawczasu zapotrzebować za pośrednictwem terenowych hurtowni „Centrosanu”. Dla orientacji okólnik podaje, że w planie zaopatrzenia na rok 1950 przewidziano następujące środki: Carboneum sulfurat (CS₂), Carboneum dichloratum (C₂Cl₄ — syn. Tetrachloraethylen), Carboneum trichloratum (C₃Cl₆ — syn. Hexachloraethan, Perchloraetan) oraz Carboneum tetrachloratum (CCl₄ — syn. Tetrachlormethan).

Okólnik zwraca przy tym uwagę, że jak stwierdzono, mleko zwierząt leczonych za pomocą carboneum di-, tri- i tetra-chloratum, jako też wyciągami paproci, może czasem wykazywać niemiłe zmiany w smaku i woni, a niekiedy nawet szkodliwe dla zdrowia ludzkiego właściwości. Z tego też względu mleko krów i owiec, u których przeprowadza się akcję przeciworobaczą wyżej wymienionymi środkami, należy wyłączyć na czas kuracji od obrotu dla spożycia.

OGŁOSZENIA REJESTROWE

Likwidacja spółdzielni.

Zostały rozwiązane niżej wymienione spółdzielnie, których wierzyciele są wezwani do zgłoszenia przysługujących im roszczeń w terminie 6-ciu miesięcy od daty ogłoszenia. Niezgłoszenie tych roszczeń w wyżej podanym terminie skutkować będzie zaspokojeniem roszczeń jedynie z nierozdzielonego jeszcze majątku spółdzielni.

Spółdzielnia Pracy „Błyskawica” z odp. udz. w Warszawie, ul. Mokotowska 3. Likwidatorzy: Krystyna Lichaczewska, Stanisław Skonieczny i Zenon Romanowski. Pretensje zgłaszać pod adresem spółdzielni, Warszawa, Mokotowska 3.

99/1138

Przetwórnia Pierza i Puchu „Neopolplum” Spółdzielnia z odp. udz. w Kielcach, ul. Okrzei Nr. 35.

100/1139

Rybacka Spółdzielnia Pracy „Rybak Mazurski” z odp. udz. w Kroplewie pow. Morąg. Likwidatorzy: Ciok Bernard, Ciok Stefan zam. w Kroplewie.

101/1140

Spółdzielnia Pracy Transportowej „Przewóz” z odp. udz. w Warszawie. Likwidator: Kazimierz, Tadeusz Prejs. Czapełska 30 m. 11, Warszawa 26.

102/1147

SPROSTOWANIE

W Nrze 7 Monitora Spółdzielczego, na str. 4, szpalta II, wiersz 28 od dołu, wkradł się błąd, mianowicie: zamiast słowa „komisji”, powinno być „rewizji”.

Prenumerata roczna zł 1.200.—, numer pojedynczy zł 100.—. Konto PKO W-wa I-7560 „Monitor Spółdzielczy”
Adres Redakcji: Warszawa, Nowy Świat 53, tel. 713-88. Adres Administracji: Warszawa, Bielańska 18, tel. 808-10.

Redaguje Komitet. Wydawca: Centralny Związek Spółdzielczy.